

Брѣзата внимателно измѣри съ очи канарата; тя тѣй тежко бѣ надвиснала надъ нея, че ѝ се стори какво престава да диша.

— А че да я облѣчемъ, съ Божя помощъ, — рече най-после брѣзата.

Така тѣ се съгласиха и решиха да облѣкатъ голата канара.

Първа тръгна смриката. Щомъ изминаха нѣколко крачки, ето ти го насреща имъ глогътъ. Смриката поиска да го отмине.

— Не, да земемъ и него, — каза бориката.

И глогътъ тръгна съ тѣхъ. Скоро смриката зе да пълзи.

— Дръжъ се за мене! — рече глогътъ.

Смриката се улови за него, и щомъ срещаша малка цѣпнатина, глогътъ протяга прѣстъ и смриката се залавя о него. Скоро той ѝ подаде и цѣлата си ржка. Пълзятъ тѣ се нагоре и нагоре, бориката бавно ги следва, а следъ нея и брѣзата.

— Нашиятъ успѣхъ е сигуренъ, — дума брѣзата.

Но канарата ги вижда и почва да си мисли: какви ли сж тия сжщества, що пълзятъ по плещитѣ ѝ. Два вѣка мисли тя и най-после прати надолу едно мѣничко поточе да разузнае каква е тая работа. Това бѣ пролѣтно време. Поточето весело припка надолу и среща глога.

— Милички, скжпи мой глого, пусни ме да мина, азъ съмъ тѣй малъкъ, — моли му се поточето.

Глогътъ много бързаше, та само излеко се приповдигна и пакъ продължи пѣтя си. Поточето пропълзѣ подъ него и отприпка нататъкъ.

— Миличка, скжпа моя смричке, пусни ме да минз, азъ съмъ тѣй малъкъ.

Смриката го изгледа нѣкакъ подозрително; но